

MONTEVERDI
AMOR

AMALTHEA
COR DE CAMBRA

CONMEMORACIÓ DELS 450 ANYS
DEL NAIXEMENT DE MONTEVERDI

AMOR
HUMANITÀ

Església
SAN JUAN DE LA CRUZ
C/ Poeta Quera 1 n 6 (València)

Dissabte 2 de Desembre
a les 20:00 h

ENTRADA INVERSA

PRIMERA PART

DEUS IN ADJUTORUM (Vespro della beata vergine)

Deus, in adjutorium meum intende.
Domine, ad adjuvandum me festina.

Déu meu, vine en el meu auxili.
Senyor, vine prompte en la meua ajuda.

Gloria Patri et Filio et Spiritui Sancto,
sicut erat in principio et nunc et Semper
et in saecula saeculorum. Amen. Alleluia.

Gloria al Pare i al Fill i a l'Esperit Sant,
com era en el principi, ara i sempre
pels segles dels segles. Amén. Al·leluia.

Messa da capella a 4: Kyrie, Gloria, Credo, Sanctus i Agnus Dei

SEGONA PART

LAMENTO DELLA NINFA

I
Non havea Febo ancora
recato al mondo il dì,
ch'una donzella fuora
del proprio albergo uscì.
Sul pallidetto volto
scorgeasi il suo dolor,
spesso gli veniva sciolto
un gran sospir dal cor.
Sì calpestando i fiori
errava or qua, or là,
i suoi perduti amori
così piangendo va:

II
«Amor», dicea, e 'l piè,
mirando il ciel, fermò,
«Dove, dov'è la fe'
che 'l traditor giurò?»
Miserella, ah più no, no,
tanto gel soffrir non può.
«Fa che ritorni il mio
amor com'ei pur fu,
o tu m'ancidi, ch'io
non mi tormenti più.
Non vo' più ch'ei sospiri
se non lontan da me,
no, no che i martiri
più non darammi affè.
Perché di lui mi struggo,
tutt'orgoglioso sta,
che sì, che sì se 'l fuggo
ancor mi pregherà?
Se ciglio ha più sereno
colei che 'l mio non è,
già non rinchiude in seno
amor sì bella fè.
Né mai sì dolci baci
da quella bocca avrai,
nè più soavi, ah taci,
taci, che troppo il sai.»

III
Sì, tra sdegnosi pianti,
spargea le voci al ciel;
così nei cori amanti
mesce amor fiamma e gel.

I
Febus no hi havia encara
revelat al món el dia,
quan una xica va eixir
de la seua pròpia casa.
Sobre el seu pàl·lid rostre
aflorava el seu dolor,
i sovint provenia
del seu cor un gran sospir.
Caminant sobre les flors
anava vagant, ací, allà,
plorant d'aquesta manera
el seu amor perdut:

II
«Amor», deia, detenint el peu,
mirant el cel,
«On, on està la fidelitat
que el traïdor em va jurar?»
Pobreta, no pot més, ai,
ja no pot suportar tant sofriment.
«Fes que torne el meu amor
tal com antany va ser,
o deixa'm morir, perquè
no patisca més.
No vull ja que ell sospire
sinó estant lluny de mi,
no, no vull que
em done més dolors.
Doncs el saber que per ell creme
satisfà el seu orgull,
potser, potser en allunyar-me
ell, al seu torn, començarà a pregar-me.
Si ella té per a ell més serena
mirada que la meua,
no obstant açò no alberga en el seu si
un amor que siga tan fidel com el meu.
Ni tindrà mai
besades tan dolces d'aqueixa boca,
ni més tendres, ai calla,
calla, ell bé ho sap.»

III
Així, entre amargues llàgrimes,
omplia el cel amb la seua veu;
així en el cor dels amants
l'amor barreja el foc amb el gel.

SESTINA (Lagrima d'Amante al Sepolcro dell'amata)

1. Incenerite spoglie, avara tomba

Incenerite spoglie, avara tomba
Fatta del mio bel Sol, terreno Cielo,
ahi lasso! l' vegno ad inchinarvi in terra.
Con voi chius'è 'l mio cor a marmi in seno,
e notte e giorno vive in foco, in pianto,
in duolo, in ira, il tormentato Glauco.

2. Ditelo, O fiumi, e voi ch'udiste Glauco

Ditelo, O fiumi, e voi ch'udiste Glauco
L'aria ferir di grida in su la tomba,
Erme campagne - e'l san le Ninfe e 'l Cielo:
A me fu cibo il duol, bevanda il pianto,
- Letto, O sasso felice, il tuo bel seno -
Poi ch'il mio ben copri gelida terra.

3. Darà la notte il sol lume alla terra

Darà la notte il sol lume alla terra
splenderà Cintia il di, prima che Glauco
di baciare, d'honorar lasci quel seno
che fu nido d'Amor, che dura tomba preme.
Nel sol d'alti sospir, di pianto,
prodighe a lui saran le fere e 'l Cielo.

4. Ma te raccoglie, O Ninfa

Ma te raccoglie, O Ninfa, in grembo 'l cielo.
Io per te miro vedova la terra
deserti i boschi e correr fium' il pianto;
e Driade e Napee del mesto Glauco
ridicono i lamenti, e su la tomba
cantano i pregi dell'amante seno.

5. O chiome d'or

O chiome d'or, neve gentil del seno
O gigli della man, ch'invidio il cielo
Ne rapì, quando chiuse in cieca tomba,
Chi vi nasconde? Ohimè! Povera terra
Il fior d'ogni bellezza, il Sol di Glauco
Nasconde! Ah! Muse! Qui sgorgate il pianto!

6. Dunque, amate reliquie

Dunque, amate reliquie, un mar di pianto
Non daran questi lumi al nobile seno
D'un freddo sasso? Eco! L'afflito Glauco
Fa rissonar «Corinna»: il mare e 'l Cielo,
Dicano i venti ogn'or, dica la terra
«Ahi Corinna! Ahi Morte! Ahi tomba!»

Cedano al pianto
I detti! Amato seno
A te dia pace il Cielo,
Pace a te, Glauco
Prega, honorato tomba
E sacra terra.

Restes de cendra, tomba avara convertida en el cel terrenal del meu sol brillant,
Ai! M'agenolle davant teu en la terra.
Amb vós el meu cor està tancat en el marbre, i de nit i dia, viu en el plor, en el foc, en la pena i en la ira, el turmentat Glauco.

Digueu, o rius, vosaltres que heu sentit a Glauco esquinçar de crits l'aire sobre la tomba:
Campos solitaris, les nimfes i els cels saben que la pena ha sigut el meu aliment, i les llàgrimes la meua beguda. El meu llit, o pedra feliç, el teu bell si, des que la meua estimada jau en la freda terra.

A la nit, el sol llançarà llum sobre la terra, resplendirà Cinzia en el dia, abans que Glauco deixi de besar i venerar aqueix si que va ser niu del seu Amor, i que la inflexible tomba captura. Ni per tots els seus sospirs i llàgrimes, es compadirà de les bèsties i del cel.

Però mentre, oh nimfa, eres rebuda en el cel, jo per la teua absència veig ara la terra vídua, els boscos abandonats, els rius córrer amb llàgrimes; I Driadi i Napee fan ressò dels laments de Glauco afligit, i al voltant de la seua tomba canta les lloances del pit estimat.

O trenes daurades, pit suau i nevat,
O lliris de l'home que l'espantós cel
Ens va robar confinant a la tomba, qui et va amagar allí? Ai! Pobra terra, perfecció de totes les belleses, el sol de Glauco.
Ah Musa, deixa que les teues llàgrimes fluïsquen ací.

Així, estimades restes, No vessaran aquests ulls un mar de llàgrimes sobre el fred marbre del noble pit? Ací afligit Glauco
Fa ressonar el mar i el cel amb Corinna ;
Que els vents i la terra diguen per sempre,
Ai, Corinna! Oh mort! Oh tomba!

Paraules sucumbeixen a les llàgrimes,
cor estimat;
Perquè el cel concedisca la pau,
per al teu repòs
Glauco resa, honorada tomba
i terra sagrada.

Zefiro torna

Zefiro torna e di soavi accenti
l'aer fa grato e' il pié discioglie a l'onde
e, mormoranda tra le verdi fronde,
fa danzar al bel suon su'l prato i fiori.

Inghirlandato il crin Fillide e Clori
note temprando lor care e gioconde
e da monti e da valli ime e profonde
raddoppian l'armonia gli antri canori.
Sorge piú vaga in ciel l'aurora, e'l sole,
sparge piú luci d'or; piú puro argento
fregia di Teti il bel ceruleo manto.

Sol io, per selve abbandonate e sole,
l'ardor di due belli occhi e'l mio tormento,
come vuol mia ventura, hor piango hor canto.

Torna Céfiro, i amb suaus accents
fa l'aire grat. Els seus peus agiten les ones
i murmurant després de les verdes frondoses,
fa dansar un bell so sobre prats i flors.

Amb garlandes sobre els cabells, Filis i Cloris
canten jocundas i dolces notes d'amor;
i de les muntanyes a les profundes valls
les cavernes canoras redoblen la seua harmonia.
Sorgeix més bella en el cel l'aurora, i el sol
escampa més llums d'or; plata més pura
adorna el bell mantell cerúleo de Tetis.

Només jo, en selves abandonades i desertes,
per la cremor de dos bells ulls i el meu turment,
com ho vol la meua fortuna, ara plore, ara cante.

Vago augelletto che cantando vai

Vago augelletto che cantando vai,
over piangendo, il tuo tempo passato,
vedendoti la notte e 'l verno a lato
e 'l dí dopo le spalle e i mesi gai,

se, come i tuoi gravosi affanni sai,
cosí sapessi il mio simile stato,
verresti in grembo a questo sconcolato
a partir seco i dolorosi guai.

Bell ocell que cantant vas
o plorant el teu temps passat,
veient la nit i l'hivern caure sobre tu,
i carregant els dies i els mesos alegres a la teua
esquena,
si saberes que semblats als teus tristos afanys
és el meu estat,
vindries a visitar a aquest cor desconsolat
per a compartir el nostre dolor.